

Σκόνη από θρυμματισμένα κοκαλάκια και κοχύλια ως λειαντικά των δοντιών χρησιμοποιούσαν οι αρχαίοι Έλληνες και οι Ρωμαίοι για την υγιεινή του στόματος. Η πρώτη αναφορά σε οδοντόκρεμα υπάρχει σε αιγυπτιακό χειρόγραφο του Δ' μ.Χ. αιώνα: μείγμα με βάση τα λουλούδια της ίριδας (πολυετούς αρωματικού και φαρμακευτικού φυτού). Ένα είδος οδοντόκρεμας ήταν της μόδας στη μουσουλμανική Ισπανία του ένατου αιώνα. Τα συστατικά της παραμένουν άγνωστα αλλά γνωρίζουμε ότι ήταν «λειτουργική και ευχάριστη στη γεύση». Την έτριβαν στα δόντια με τα δάχτυλα ή πανί ή με «οδοντόβουρτσα» από κλαδάκι δέντρου.

Το βούρτσισμα των δοντιών με ειδικές πούδρες έγινε της μόδας τον ΙΘ' αιώνα. Ήταν σπιτικές και περιείχαν κιμωλία, κονιορτοποιημένο τούβλο και αλάτι. Στα 1866, συστηνόταν σκόνη από άνθρακα, αν και οι επιστήμονες προειδοποιούσαν ότι πολλές σκόνες για τα δόντια «έκαναν περισσότερο κακό, παρά καλό». Προτιμούσαν μια κρέμα που περιλαμβάνει τρία μέρη μαγειρικής σόδας και ένα αλατιού, στην οποία προσέθεταν τρία κουταλάκια του γλυκού γλυκερίνη, 10 ως 20 σταγόνες αρώματος και μια σταγόνα χρωστικού τροφίμων.

Στα 1892, ο γιος του δρ Ουάσινγκτον Σέφιλντ από το Κονέκτικατ, επισκέφτηκε το Παρίσι. Όταν γύρισε πίσω, είπε στον πατέρα του ότι είδε στη Μονμάρτη ζωγράφους να χρησιμοποιούν έτοιμα χρώματα σε σωληνάρια. Ο δρ Σέφιλντ σκέφτηκε να χρησιμοποιήσει την ιδέα, βάζοντας στα σωληνάρια οδοντόπαστα. Ήταν η πρώτη μαζική παραγωγή οδοντόκρεμας. Στα 1896, τον μιμήθηκε η Colgate & Company της Νέας Υόρκης. Η συσκευασμένη σε σωληνάρια οδοντόκρεμα πλημμύρισε τις αγορές. Από το 1914, στα συστατικά της προστέθηκε και το φθόριο. Από το 1955, η Crest της Procter & Gamble το έκανε βασικό αντισηπτικό συστατικό. Τα πρόσθετα συστατικά πλήθυναν μετά το 2000, με αποτέλεσμα, στα 2007, ΗΠΑ, Παναμάς, Πουέρτο Ρίκο και Αυστραλία να ειδοποιούν τους καταναλωτές για την επικίνδυνες κινεζικές οδοντόκρεμες που περιέχουν δυνητικά θανατηφόρες ουσίες.

(Έθνος της Κυριακής, 29.8.2010) (τελευταία επεξεργασία, 26.10.2010)